

دیدگاه

محله زرکش

محله زرکش یکی از مناطق ارمنی نشین تهران به شمار می آید. این محله در ناحیه ۲ شهرداری منطقه ۸ تهران و دارای ۷۰۷ هزار و ۵۳۷ مترمربع وسعت و جمعیتی بالغ بر ۲۱ هزار و ۹۷۹ نفر است که از این تعداد ۱۰۹۰۷ نفر زنان و ۱۱۰۷۲ نفر را مردان تشکیل می دهند. ۱۹۰۴۴ نفر از آنها با سواد و ۱۸۰۷ نفر بی سواد هستند. بیش از ۵۰٪ از جمعیت محله زرکش را ارمنیان تشکیل می دهند. محله فوق حدود ۵ درصد از کل جمعیت منطقه ۸ را به خود اختصاص داده است. این محله حد فاصل خیابان های دماوند، و حیدیه، مسیل باختر، گلستان، شهید ثانی، سلیمی افضل و شهید افشاری قرار گرفته است که به عنوان یکی از محله های پر جمعیت و پر رفت و آمد منطقه ۸، با مشکلات بسیاری دست به گریبان می باشد.

از نظر سابقه تاریخی، این محله از دهه ۱۳۲۰ ه. ش. موجودیت یافته است.

نام محله برگرفته از نام خانوادگی پزشکی خیر است که سال ها در این محله به طبابت مشغول بود و ساکنین قدرشناس محله به پاس زحمات وی نام محله را زرکش نهادند.

طبق تقسیمات جدید شهرداری تهران، با متصل کردن قسمت غربی دهستان نارمک قدیم به محله زرکش، مساحت آن افزایش یافته و از صد میدان موجود در نارمک میدان های ۸۵، ۸۶ و ۹۲ در محله زرکش قرار گرفتند.

این محله با توجه به سرانه فضای سبز و مجتمع های فرهنگی و ورزشی (موجود در آن) از مناطق محروم می باشد . تنها سینمای محله به نام رز بود که بعد از انقلاب اسلامی تعطیل شد.

در رابطه با سکونت ارمنیان در محله زرکش باید گفت: در سال ۱۳۲۵ ه. ش. صد ها خانواده ارمنی از نواحی مختلف ایران، به منظور مهاجرت به کشور جمهوری سوسیالیستی ارمنستان، به تهران آمدند. به علت نیمه کاره ماندن این برنامه، عده ای از آنها در منطقه ۸ شهرداری تهران در محله های مجیدیه، وحیدیه، زرکش، نارمک و ارباب مهدی ساکن شدند. گفتنی است در سال ۱۳۴۱ ه. ش. در اثر وقوع زلزله دلغراش بوئین زهر، صد ها خانواده ارمنی ساکن در روستاهای منطقه خرقان بی خانمان شدند. انجمن جهانی کلیسا ها که مقر آن در شهر آمستردام هلند بود، به منظور کمک به زلزله زدگان منطقه خرقان، به جز کمک های مالی و اقلام غیر نقدی، در سال ۱۳۴۵ ه. ش.، با همکاری شورای خلیفه گری ارمنه تهران و شمال ایران، ۶۰۰۰ متر مربع زمین در محله زرکش خریداری و کلیسای تارکمانچاتس مقدس را در آنجا بنا نمودند. کلیسای فوق در سال ۱۳۴۷ توسط زنده یاد اسقف اعظم آرداک مانوکیان خلیفه وقت ارمنه تهران و شمال ایران تقدیس شد. همچنین از طرف آن نهاد در جوار کلیسا ساختمان هایی برای سکونت بازماندگان زلزله بنا نهادند و حادثه دیدگان را در خانه های فوق جای دادند.

یکی از اولین یاری کنندگان کشور های برون مرزی به زلزله زدگان، صلیب سرخ کشور هلند بود. به همین منظور شهردار وقت منطقه ۸ تهران، به پاس قدر دانی و سپاس از این عمل بشر دوستانه آن نهاد، کوچه احدائی ما بین ساختمان های فوق را کوچه هلند نامگذاری نمود.

دین اکثر ساکنین محله زرکش مسلمان شیعه اثنی عشری و مسیحی مرسلی ملی ارمنیان می باشد که بعد از سال ۱۳۲۵ ه. ش. به تدریج به این محله آمده و ساکن شدند. در سال های نخست محله فاقد امکانات اولیه رفاهی و خدماتی از جمله: حمام، درمانگاه، مدارس، آب، برق، تلفن، داروخانه، وسیله ایاب و ذهاب و مغازه

خواستہ « کمیته ملی ارمنی» مستقر در ایالات متحده از اعضای کنگره

و مجلس سنا در خصوص مخالفت با طرح حمله نظامی به سوریه

« کمیته ملی ارمنی» مستقر در ایالات متحده آمریکا در پی نگرانی های جامعه شهروندان ارمنی تبار مقیم آمریکا برای سرنوشت ارمنیان سوری و مسائل فراگیر امنیت ملت سوریه طی نامه ای از نمایندگان کنگره و مجلس سنای آن کشور خواسته بود تا به طرح ایجاد فشارهای محدود نظامی بر سوریه رای مخالف دهند.

بنا به گزارش خیرگزاری «آرمن پرس»، کن خاچیکیان رئیس بخش مسائل حقوقی « کمیته ملی ارمنی» در نامه مذکور اظهار داشته بود که: «... با در نظر گرفتن این که نمایندگان منتخب مردم آمریکا طی نشست خود در هفته جاری اقدامات احتمالی ایالات متحده آمریکا بر علیه سوریه را بررسی خواهند نمود، لذا به عنوان شهروندان آمریکایی ارمنی تبار، هم صدا با آن گروه از هم

های ارزاق بود. در آن زمان ۳ باغ بزرگ، یکی در کوچه شهید محمد هاشمی (اندیشک) که مالک آن سرهنگ محجویی، باغ سرهنگ کوکولان که در کوچه شهید علی شفیعی، باغ دیگری باغ سرهنگ زرین در کوچه زرین رو بروی دبیرستان کنونی «سوقومونیان» بودند. همچنین، مرغداری به نام «پرنده آبی» در کوچه شهید شموئیل اینویا و کارخانه چوب بری در انتهای خیابان زرکش در محدوده کنونی بوستان گل مریم بودند. همچنین در محدوده محله چند زمین خاکی فوتبال وجود داشت، به همین علت چندین فوتبالیست شاخص در سطح تیم ملی از این محله کوچک پر خاستند.

در آن زمان کوچه و خیابان های محله خاکی بودند، جوی های محله جدول نداشتند، رود خانه (مسیل باختر) دیوارکشی و پل نداشت، اتومبیل ها مجبور بودند از داخل رود خانه عبور کنند که در زمستانها، به علت پر آب بودن رودخانه، اتومبیل ها گاهی گرفتار سیل می شدند. اولین پل عابر بر روی مسیل باختر در حوالی خیابان شیر مرد توسط بانویی خیر و انسان دوست به نام نازیک شاهوردیان بنا شد که بعد ها به پل نازیک معروف شد. دومین پل عابر در محدوده کوچه شهید علی شفیعی که بانی آن آرایشگری متعهد و مردم دوست به نام آقا سیمون اسرائیلیان بود، ساخته شد که بعد ها با نام پل سیمون شناخته شد. اولین و تنها حمام محله مجید نام داشت، مالک آن اکبر زارع کاریزانی بود. این حمام از سال ۱۳۳۷ فعالیت خود را شروع و تا سال ۱۳۸۴ ه. ش. در خدمت ساکنین محله بود. سپس جای خود را به آپارتمان های چند طبقه داد. میراب محله شخصی به نام توکلی بود که آب شرب ساکنین محله را با درشکه و به قیمت سطلی ۲ ریال تامین می کرد.

با سکونت ارمنیان در محله، آنان به مرور زمان اماکن مذهبی، فرهنگی – ورزشی و اجتماعی خود را بنا نهادند. از آن جمله می توان به: مدرسه دخترانه «نائیری» (۱۳۳۴ ه. ش.)، مدرسه «توتیان» (۱۳۳۶)، تالار «نائیری» (۱۳۳۹)، کلیسای جماعت ربانی (۱۳۴۰)، انجمن فرهنگی – ورزشی «سپیان» (۱۳۴۲)، مهدکودک «آتابگ» (۱۳۴۳)، کلیسای تارگما نچاتس مقدس (۱۳۴۵)، مدرسه «ایران پیروز» (۱۳۴۵)، مدرسه پسرانه «نائیری» (۱۳۴۸)، دبیرستان «توماسیان» (۱۳۴۹)، دبیرستان پسرانه «آ. سوقومونیان» (۱۳۵۲)، انجمن بانوان «آرمنوهی» (۱۳۵۳)، مجموعه فرهنگی – ورزشی «رافی» (۱۳۵۷)، انجمن دانش پژوهان پر یا شعبه تهران (۱۳۷۰)، مهد و کودکستان «ساسون» (۱۳۷۶)، مدرسه راهنمایی پسرانه «نائیری» (۱۳۷۶)، سالن «شاه قلیان» (۱۳۸۱)، انجمن جهان دیدگان (۱۳۸۲)، درمانگاه خیریه ارمنه «آودسیسیان» (۱۳۸۳)، کتابخانه شورای خلیفه گری ارمنه تهران (۱۳۹۱) اشاره نمود. قابل ذکر است که در سال های بعد، از طرف افراد نیکوکار، شورای خلیفه‌گری ارمنه تهران، شهرداری منطقه ۸ تهران، وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی و همیاری مردم، اماکن فرهنگی – ورزشی، بهداشتی و تفریحی بسیاری در محله زرکش ساخته شدند، از جمله: سینما رز (۱۳۴۰)، سازمان آتش نشانی و خدمات ایمنی شهید سمد سلیمانیان شماره ۳۱ (۲۰۲) (۱۳۷۲)، پلی کلینیک «بهر» (۱۳۴۸)، بوستان گل مریم با مساحت ۳۰۴۱ متر مربع (۱۳۷۲)، بوستان کاج (۱۳۹۰)، سازمان آب منطقه، اداره برق منطقه نارمک، پمپ بنزین شماره ۱۵۴ و غیره.

اکنون این محله از کودکستان و پیش دبستان گرفته تا پیش دانشگاهی، اعم از دخترانه و پسرانه، دارای مدارس جدا گانه می باشد که به جز یکی از آنها، بقیه توسط شورای خلیفه‌گری و خیرین مدرسه ساز

ساخته شده اند و همگی آنها زیر نظر شورای خلیفه گری اداره می شوند.

در تاریخ ۱۳/۱۱/۱۳۸۹ ه. ش. اولین و تنها ساختمان وابسته به شهرداری منطقه، یعنی سرای محله زرکش افتتاح گردید. این ساختمان به عنوان خانه سلامت، خانه اسباب بازی، کتابخانه و کلاسهای مختلف آموزشی دیگر استفاده می شود و کلیه این امور زیر نظر هیئت امانا و مدیر محله اداره می گردد. سرای فوق و دفتر شورایی محله در خیابان شهید محمد هاشمی واقع و دبیر شورا آقای نورایرگالوسدیان می باشد.

زرکش یکی از محله های پر جمعیت منطقه ۸ شهرداری تهران به شمار می رود. این محله فاقد مسجد، فرهنگسرا، بازار میوه و تره بار، پل عابر هوایی (بر روی مسیل باختر)، فضای سبز و پارک نسبت به جمعیت خود می باشد.

در انتخابات شورا یاری محلات شهر تهران، در سال ۱۳۷۹ ه. ش.، محله زرکش یکی از ده محله پایلوت می باشد. جامعه ارمنیان محله زرکش، متناسب با جمعیت خود، سر بازان بسیاری به جبهه های جنگ ۸ ساله ایران و عراق اعزام نمود که شماری از آنان به افتخار شهادت نائل شدند؛ جوانانی که از این محله به شهادت رسیدند نه تنها در صحنه های جنگ، بلکه تعدادی نیز بر اثر اصابت گلوله‌های رژیم گذشته در تظاهرات قبل از انقلاب و بمبارانها و موشکهای رژیم عراق به شهر های مختلف ایران جان خود را از دست دادند. به عبارتی محله زرکش دارای ۲۴ شهید ارمنی و ۷ شهید هموطن مسلمان می باشد و علاوه بر این عده، تقریباً به همین تعداد نیز آزاده، جانباز و مفقودال اثر طی هشت سال جنگ تحمیلی به انقلاب و کشورمان تقدیم نموده و نیز محله زرکش چندین گروه فنی به پشت جبهه های جنگ برای عمران و کمک به رزمندگان مناطق مختلف اعزام کرده است.

زرکش یکی از محله های استعداد پرور شهرداری منطقه ۸ تهران می باشد. تعجب کردیم، مگر می شود. مگر محله زرکش چند خیابان دارد؟ چند نفر در آن حوالی سکونت دارند؟ مگر چقدر امکانات دارند؟ و چقدر آدم موفق باید داشته باشد؟ اصلا معیار ما برای اینکه بگوئیم یک منطقه پر استعداد است یا نه، چیست؟ نمی دانیم! فقط می دانیم که وقتی فهرست بیش از ۷۰ نفر، شخصیت های موفق زرکش آن هم فقط بچه های ارمنه را دیدیم، بد جوری سوالات جوروا جور ذهلمان را درگیر کرد. فکر می کنید چند آدم موفق غیر ارمنی در محله هستند؟ اگر امکاناتشان بیشتر بود، حالا آرا چه چیزی را نشان می داد؟ در میان تاریک، روشن ها هر جا و هر چیز، فقط نام تعداد کمی از افراد پر افتخار محله را آوردیم تا بگوئیم هنوز می شود به نام و محله زرکش افتخار کرد. سر را بالا گرفت و گفت: «بچه زرکش ام». بچه زرکش!

پژوهش: **هویک مینا سیان**

خواستہ « کمیته ملی ارمنی» مستقر در ایالات متحده از اعضای کنگره و مجلس سنا در خصوص مخالفت با طرح حمله نظامی به سوریه

میهنان آمریکایی خود که مخالف هر گونه ضربه و اعمال فشار نظامی از سوی آمریکا می باشند، اعلام می کنیم که این گونه برخورد باعث تشدید بحران و ایجاد خشونت شده و به احتمالی نزدیک به یقین چالش های جدی جدیدی را به بار خواهند آورد که خسارات شدیدی به جوامع مسیحی، از جمله اقلیت ارمنی سوریه خواهند رساند.»

در بخش دیگری از این نامه ذکر شده بود: «... تاکنون خونریزی، قساوت و مشقت بسیاری ایجاد شده اند. برافروخته شدن موج تهاجم های جدید نه تنها به نجات جان انسان ها نخواهد انجامید، بلکه فایده ای برای تثبیت صلح و آرامش نخواهد داشت.»

در نامه « کمیته ملی ارمنی» خطاب به نمایندگان

نام جنبش ضد تحریم شاید این روزها کمی برای فعالان اقتصادی و اجتماعی و فرهنگی آشنا شده باشد. جنبش ضد تحریم که از سوی شورای سازمان های جامعه مدنی پی ریزی شده، حرکتی برای مواجهه با تحریم های بین المللی و روشن کردن عواقب سوء تحریم ها بر زندگی روزمره شهر وندان ایرانی است. در این میان نمایندگان سازمان های جامعه مدنی عصر دوشنبه سال جاری همزمان با سالگرد « کودتای ۲۸ مرداد»، در یک نشست مطبوعاتی به تشریح اهداف، برنامه ها و دیدگاه های خود پرداختند تا جنبش ضد تحریم به فصل تازه ای از فعالیت های خود وارد شود.

اقتصاد، فرهنگ، هنر، محیط زیست، گردشگری، زنان و ... حوزه هایی هستند که نمایندگان آنها با هدف کاهش فشار تحریم ها و نشان دادن ابعاد ظالمانه و یکسویه این محدودیت های بین المللی به میزبانی شورای سازمان های جامعه مدنی به رایزنی، مکاتبه و تعامل با بخش های مختلف خواهند پرداخت.

نامگذاری ۲۸ مرداد با عنوان «جنبش ضد تحریم»
<div><div> </div></div>
سهیلی، عضو شورای مرکزی سازمان های جامعه مدنی در این نشست مطبوعاتی با اشاره به راه اندازی جنبش ضد تحریم، تصریح کرد: «در طول دو ماه گذشته از طرف نخچیان اقتصادی، استادان دانشگاه و اقتصاد دانان مسئله ای تحت عنوان جنبش ضد تحریم مطرح شده است. هدف اصلی از ایجاد این جنبش مواجهه با تحریم های ضد بشری است که علیه ایران اعمال شده اند.»

وی گروهی از استادان دانشگاهی از جمله دکتر غنی نژاد، دکتر بهکیش و دکتر مشایخی را از پیشگامان طرح موضوع ایجاد جنبش ضد تحریم نام برد و افزود: «متأسفانه ما شاهد بودیم که در طول چند سال اخیر به رغم افزایش فشار تحریم ها، تحرك اجتماعی و سیاسی جدی از سوی دولت و ملت ایجاد نشد. به همین دلیل، باید این مسئله به درستی بررسی شود که برای تحقق این جنبش در شرایط کنونی گرد هم آوردن چه گروه هایی می تواند اهداف ما را در جهت خواست ملت تحقق بخشد.»

فصل تازه جنبش ضد تحریم
<div><div> </div></div>
سهیلی کودتای بیست و هشتم مرداد ماه ۱۳۳۲ و فاجعه ای را که بر اثر دخالت ابر قدرت های خارجی در کشورمان رخ داد، یاد آوری کرد و گفت: «این دخالت منجر به سقوط یک دولت قانونی و ایجاد مشکلات جدی در کشور شد.
مشکلاتی که هیچ وقت از حافظه تاریخی ملت ایران پاک نخواهند شد. دخالت این کشورها در سقوط دولت مصدق در سال ۱۳۳۲ یک حرکت سیاسی – اجتماعی محسوب می شد و امروز به جرات می توان تحریم ها را حرکتی اقتصادی – اجتماعی نامید که بی شباهت به دخالت شصت سال پیش ابر قدرت ها در ایران نیست. بنابراین باید تحریم ها را هم نوعی تجاوز به حقوق ملت بدانیم.»

عضو هیئت موسس شورای سازمان های جامعه مدنی به چالش کشیدن تحریم کنندگان در تجاوز به حقوق ملت ایران را یکی از اصلی ترین اهداف جنبش ضد تحریم عنوان کرد و گفت: «در همین راستا پیشنهاد می کنیم که روز بیست و هشتم مرداد ماه با عنوان «جنبش ضد تحریم» نامگذاری شود. به گونه ای که این روز با همین نام در حافظه تاریخی ملت ایران و همه ملت هایی که به هر نوعی مورد تجاوز کشورهای دیگر قرار گرفته اند، ثبت شده و به روزی به یاد ماندنی تبدیل شود.»

سهیلی در ادامه تصریح کرد: «جنبش مدنی ضد تحریم زمینه ای را فراهم می کند که جامعه مدنی برای مواجهه با فشار های ناشی از محدودیت های بین المللی و در مقابل این حرکت ضد بشری باید به صورت متشکل و منسجم بایستد. ما در شورای سازمان های جامعه مدنی که متشکل از فعالان، سازمان ها و انجمن های اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی و هنری است، برآنیم که از همه بخش های مهم کشور برای ایجاد یک همبستگی و جنبش مدنی بر علیه تحریم های بین المللی دعوت کنیم.»

وی تاکید کرد: «ما قصد داریم آغاز کننده حرکتی باشیم که می تواند به تقابلی سازمان یافته با تحریم های ضد بشری بر علیه کشور تبدیل شود. ما معتقدیم که جامعه مدنی ایران این پتانسیل را دارد که در راس این جنبش تاثیرگذار قرار گیرد. بدون شک، نهادهای مدنی ما قادر به تامین همه خواسته ها و نظرات نخواهند بود، اما با پیوستن به یکدیگر به توانایی های قابل توجهی دست خواهند یافت.»

وی در ادامه به اهمیت جذب ایرانی های مقیم

«نه» قاطع فعالان جامعه مدنی به تحریم ها

خارج نیز اشاره کرد و افزود: «ایرانیان مقیم خارج از کشور می توانند پیام رسان های تاثیرگذاری باشند. آنها، بدون شک، می توانند تاثیر قابل توجهی در بهبود جایگاه ایران در جوامع مدنی بین المللی، سازمان ملل و حتی سازمان های مدنی و دولت های سایر کشورها داشته باشند.»

نامه به بان کی مون
<div><div> </div></div>
پس از آن بهژاد فراهایی که نماینده انجمن تئاتر ایران در این جلسه بود، نامه سرگشاده شورای سازمان های جامعه مدنی ایران را در باره مخالفت با تحریم های گسترده علیه کشور خطاب به بان کی مون، دبیر کل سازمان ملل نگاشته شده بود، قرائت کرد.

در این نامه آمده بود: «همان طور که مستحضرید، تحریم های گسترده و بعضا بی سابقه جهانی ضد ایران و به ویژه تحریم سیستم بانکی و حمل و نقل مشکلات زیادی برای جامعه ایرانی و آسیب های ژرف بر زیست بوم، سلامت روان و بهداشت جسم و کسب و کار و معیشت مردم وارد ساخته است. از سوی دیگر، تحریم ها سرمایه اجتماعی ایرانیان را در بخش خصوصی و نهادهای مدنی به شدت تضعیف کرده و موانع جدی در راه دستیابی ملت ایران به صلح، دموکراسی و توسعه سیاسی ایجاد کرده اند.»

در ادامه این نامه این گونه عنوان شده بود: «ما فعالان جامعه مدنی ایران تحریم ها را ابزاری غیر انسانی، زشت و ناکارآمد و ضد معاهدات و میثاق نامه های بین المللی حقوق بشر و ارزش های تأیید شده جامعه مدنی می دانیم که با شعارهای کشورهای تحریم کننده مبنی بر دفاع از دموکراسی و حقوق بشر نه تنها سازگار نیست که بستر ساز رشد رادیکالیزم در جامعه ایرانی می گردد.

در آستانه شروع به کار دولت تدبیر و امیددر ایران که مصادف با شصتمین سالگرد کودتایی مداخله جویانه و ضد توسعه و دموکراسی ۲۸ مرداد سال ۱۳۳۲ که بیش از چند دهه تحقق دموکراسی در ایران را به تعویق انداخت گردیده است، ملت و فعالان نهاد های مدنی جامعه ایرانی بار دیگر پیام تاریخی و روشن خود را مبنی بر توسعه درون زا و صلح و آشتی با جهان و قدرت های بزرگ تحریم گر اعلام کرده و از آنها می خواهند با برداشتن تحریم های غیر انسانی و یکسویه، مردم ایران را از این شرایط دشوار خارج سازند.»

شورای سازمان های جامعه مدنی در پایان این نامه درخواست خود را از رئیس سازمان ملل آورده بود: «از این رو، ما فعالان و نمایندگان سازمان های جامعه مدنی ایران اعم از سازمان های غیر دولتی (NGO ها)، تشکل ها و نهاد های صنفی و حرفه ای، ضمن اعلام حمایت از جنبش مدنی ضد تحریم، بار دیگر بر خواست و پیام ایرانیان برای رفع تحریم ها و صلح و دوستی و ارتباط سازنده با جامعه جهانی تاکید می‌کنیم و از جامعه جهانی انتظار داریم با شنیدن ندای صلح خواهی و آشتی جویی مردم ایران به جای تحریم های خشونت بار و جنگ طلبانه، به راه حل های خردورزانه، دیپلماتیک پای فشرده و گام های عملی در راستای رفع تحریم ها بردارند.»

ترغیب هنرمندان بین المللی
<div><div> </div></div>
فراهاد توحیدی، رئیس هیئت مدیره خانه سینما هم نماینده این حوزه در شورای سازمان های جامعه مدنی است. وی هم مانند سایرین فقر را اصلی ترین پیامد تحریم ها دانست و گفت: «در شرایط فقر و فساد اولین چیزی که از سید خانوار حذف می شود، فرهنگ است. فراموش نکنیم که کشور ما گنجینه ای عظیم از فرهنگ و موسیقی و هنر است، اما واقعیت این است که شکم گرسنه کتاب و موسیقی و سینما نمی شناسد.»
وی به هم پیوستن فعالان جامعه مدنی را بهترین راه حل برای مواجهه با تحریم های یک جانبه آمریکا برشمرد.

به گزارش دبای اقتصاد، توحیدی هنرمندان جهان را رابطه ای برای رساندن پیام ایران به مجامع بین المللی دانست و گفت: «من از این فرصت استفاده می کنم و از همکاران سینمایی خود در سایر کشورها، به ویژه آمریکا، در خواست می‌کنم که صدای مردم ایران را به گوش ملت و مسئولان کشورشان برسانند. آنها هم می توانند به واسطه نفوذ و قدرت معنوی خود، بخشی از حرکتی باشند که در مقابل تحریم های ظالمانه و یکسویه آمریکا علیه ایران می ایستد و لایه های قدرت را متوجه اثرات سوء تحریم ها در ایران می کند. بنابراین، باید شخصیت های مهم و تاثیرگذار فرهنگی جهان را هم برای اعتراض به تحریم های ظالمانه اعمال شده علیه کشورمان با جامعه مدنی و فعالان اقتصادی، فرهنگی و اجتماعی در ایران همراه کنیم.»

www.eghtesadonline.com